

hæbder, at det, man vil derved, i Virkeligheden ikke er Andet, end at føre Sagen hen til det Standpunkt, hvorpaa Løgebetalingen staar for Diebliffet.

Justitsministeren (Mellemann): Med Hensyn til de Vædringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille, gaar de jo egentlig kun ud paa at give en bestemt Redaktion af Noget, der allerede i Forveien var Meningens med Paragrafen. De Udtalelser, som Ordføreren fremkom med ved 2den Behandling, viste jo, at det, der egentlig skulde siges, kun var det, at Distriktslægen i det Mindste en Gang om Aaret kunde foretage et Eftersyn i Forening med det lokale Tilsyn af Andels- og Fællesmeierierne. Det er Forklaringen til Vædringsforslagene under Nr. 1 og 2. Vædringsforslaget under Nr. 3 er ikke andet end en Redaktion, der følger af det foregaaende. Vædringsforslag under Nr. 4 sigter til at afhjælpe en Mangel, idet der jo nemlig, naar der tales om, at der kan klages til Ministeriet over Tilsynet, maa findes en Bestemmelse om, at der kan gøres dette Tilsyn noget, naar det ikke vil opfylde sine Forpligtelser. — Hvad det af 11 ærede Medlemmer til § 13 stillede Vædringsforslag angaar, som gaar ud paa at forhøje Distriktslægens Betaling for disse Forretninger, da kan jeg kun dertil bemærke, at jeg naturligvis ikke kan have Noget imod, at en saadan Forhøjelse finder Steed, dersom Rigsdagen er villig til at indrømme den, og at det jo ganske sikkert forholder sig saa, at Distriktslægerne gjennemgaaende er temmelig daarlig betalte for de Forretninger, de maa udføre i det Offentliges Interesse, ligesom det jo ogsaa er klart, at, jo mere rundelig man sætter Betalingen, desto mere kan man ogsaa stole paa, at de virkelig foretage dette Eftersyn, som de kan foretage en Gang om Aaret. Jeg tror ikke, man i og for sig saaledes kan paaberaabe sig, at den ældre Ret medfører, at de skulle have en saadan Betaling, thi det, der handles om, er jo Forretninger, som vistnok maa siges at ligge helt udenfor det gamle Reglement, og derfor, naar man vil indføre denne nye Art Forretninger, er det ganske naturligt, at man i Forbindelse hermed tillige fastsætter Betalingen. Naar man nu ikke har fastsat den til Niere, end den er foreslaaet til, her i Lovforslaget,

uden at Sundhedskollegiet derimod har havt Noget at indvende, er det vel nærmest, fordi man har ment, at, naar visse Forretninger gjentage sig periodisk og forekomme i større Antal, kan Vedkommende lade sig nøie med en noget mindre Betaling, end han vilde kunne, naar det var ganske isolerede Forretninger. Men, som sagt, jeg kan ikke paa nogen Maade fraraade Thinget at vedtage dette Vædringsforslag, og det er en Selvfølge, at, dersom man vil forhøje Betalingen Noget, saa kan jeg for Distriktslægerens Vedkommende være tilfreds dermed, og nogen urimelig Flothed sker der alligevel ikke derved, eftersom Distriktslægerne i det Hele maa siges at være noget tarveligt stillede. — Det Spørgsmaal, som den ærede sidste Taler omtalte, nemlig at tilveiebringe en Forandring i de Forhold, blandt Andet ved en Forhøjelse af Betalingen for de officielle Forretninger, er et Spørgsmaal, som jo har været gjentagne Gange under Overveielse og ogsaa har været bragt frem for Rigsdagen, nemlig i Forbindelse med Loven om Lønninger for Embedsmænd under Justitsministeriet, og naar der ikke senere er rørt ved Sagen, er det, fordi man overhovedet af forskellige andre Grunde ikke har fundet det hensigtsmæssigt at bringe den omtalte Lønningslov frem paany under de nuværende Forhold; men der maa jo naturligvis indtræde den Tid, hvor man maa i Lov med disse Spørgsmaal, og saa vil ogsaa Distriktslægerens Betaling for Forretninger kunne komme til nærmere Revision.

Chr. Nielsen: Det er kun med Hensyn til disse Vædringsforslag, jeg vil sige et Par Ord. De af Justitsministeren stillede Vædringsforslag til § 13 kan jeg seldt ud tiltræde, da de første ere Tydeliggjævelser, og det sidste nærmest kun er en Redaktionsændring. Med Hensyn til Vædringsforslaget, som er stillet af 11 ærede Medlemmer, da maa jeg fraraade det høie Thing at gaa ind derpaa. Det forekommer mig ogsaa at se underligt ud, naar man ser hen til Loven af 2den Februar 1871 om Lighsyn, da den samme Betaling af 2 Kr. ogsaa er fastsat der, og naar man ser hen til de Forslag, der er fremsat i det andet Thing, et Lovforslag, som handler om Foranstaltninger mod Udbredelse af smittomme Sygdomme;